

[Socialministeren.]

skynder man sig med at dokumentere, at man i Virkeligheden selv er betydelig klogere. Jeg har det ellers personlig saaledes, at naar jeg betragter en Mand som særlig sagkyndig, er jeg paa Forhaand tilbøjelig til at følge hans Raad eller hans Forslag, men her er det omvendt: jo mere min Sagkundskab paa dette Omraade anerkendes i Teori og Praxis, desto større Afstand skynder man sig at lægge imellem sig selv og mine Forslag, og i saa Henseende sætter endog det ærede Medlem Hr. Geert-Jørgensen en Rekord. I hvert Fald tror jeg efter den sidste Uges Debat, at det ikke alene er rimeligt, men ogsaa nødvendigt, at nærværende „sagkyndige“, efter paa tilbørlig Vis at have takket paa det bedste for al denne udviste Venlighed og Elskværdighed mod ham personlig i Anledning af Begravelsen, havde jeg nær sagt, alligevel besinder sig lidt og siger til sig selv: Pokker i Vold med dig og din Sagkundskab, hvordan staaer det egentlig til med *Sagen*, med Arbejdet, med det omfattende Lovforslag, med selve Reformen og dens Grundtanker? Lad os hellere se lidt nærmere paa det. Og her kommer det jo i Øjeblikket særlig an paa de Partiis Stilling, der takket være den forfalskede Parlamentarisme, som i Virkeligheden forgifter det politiske Liv herhjemme, i Øjeblikket er de afgørende, skønt de er i afgørende Mindretal, ikke alene her i Tinget, men ogsaa blandt Landstingets Vælgere. Lad mig da trække Hovedlinierne op og se, hvorledes jeg har søgt at løse Opgaven, og hvorledes den saglige Modtagelse har været her i Tinget.

Der var almindelig Enighed blandt alle forstandige Mennesker her i Landet om, at Sociallovgivningen hurtigst muligt burde kodificeres og simplificeres, men samtidig havde de politiske Kampe ogsaa paa dette Omraade fjernet Partiis længere og længere fra hinanden og til al Ulykke samtidig fra Rigsdagens nuværende Oppositionspartier fjernet flere og flere af de Personer, der gennem mange Aars Arbejde med kommunale og sociale Opgaver havde erhvervet sig omfattende Indsigt og Overblik paa dette Omraade, og erstattet dem med yngre Politikere uden en saadan særlig Indsigt eller Interesse. Under disse Omstændigheder fik da undertegnede som Socialminister overdraget den, man tør jo nok sige, meget besværlige Opgave at sætte den samlede Sociallovgivning saaledes i System, at Ordningen kunde bære og forsvares sagligt, socialpolitisk og finansielt.

Jeg har ikke noget at skjule. Jeg vil

derfor tale rent ud af Posen. Mit Kendskab til denne Lovgivning hviler paa 20 Aars Arbejde, dagligt Arbejde ude i Marken, og paa aarelange Studier, paa et alsidigt Kendskab til Mennesker, til Forhold og til Lovgivning, paa en omfattende Interesse. Mine samlede Erfaringer er ikke fra i Gaar og heller ikke fra Skrivebordsstolen; de er ikke baserede paa Fraser eller paa Doktriner. Et Par Uger efter min Tiltræden var jeg da ogsaa i Stand til at forelægge Regeringen den samlede Plan, efter at jeg i Forvejen havde modtaget Statsministerens Tilsagn baade om hans Tillid og om at faa saa frie Hænder, som maaske endnu ingen Regering har givet paa et saa omfindtligt Omraade overfor en enkelt Minister efter saa voldsomme Kampe. Det tilkommer ikke mig at rose Statsministeren; men jeg vil dog sige saa meget, at jeg beundrer, at han paa et Omraade, hvor han selv har været Socialminister og selv sidder inde med betydelig Indsigt, saa ubetinget stolede paa det Arbejde, jeg vilde udføre, hvor meget jeg end vilde fjerne mig fra den hidtidige Linie, hvor politisk farligt det end kunde se ud i Øjeblikket, hvis Arbejdet ikke blev mødt med rent saglig Forstaaelse og Interesse. Og paa lignende Maade har for øvrigt den tidligere socialdemokratiske Socialminister stillet sig; han har ogsaa kun støttet mig.

Ja, men var der da noget at være bange for? Gaar jeg maaske paa dette Omraade ad nye Veje, det vil sige bl. a. ad Veje, som ikke enhver Socialdemokrat eller Radikal paa Forhaand vil kunne forstaa?

Ja, det gør jeg. Der findes i de for Rigsdagen forelagte og i de skitserede Forslag, i de fremsatte Planer saa meget, der betyder Indrømmelser til andre Sider, der betyder Brud paa hidtidig Praxis, at det rent partipolitisk kunde være overordentlig farligt at give Socialministeren saa frie Hænder, som han qua sagkyndig Socialpolitiker maatte ønske at have.

Ved man f. Eks. ikke, at Oprettelsen af Krisekasser gennem Aarene har vakt en voldsom Modstand i meget betydelige, organiserede Kredse indenfor Arbejderne? Tror man ikke, at det har fremkaldt de største Betæneligheder, at jeg har gjort Sygeforsikring til en Betingelse for Aldersrente, som man herhjemme har modtaget betingelsesfrit i 40 Aar? Eller er det ikke baade sagligt og politisk en næsten halsløs Gerning at sammenlægge og udligne de vidt forskellige Takster for Alders- og Invalidere, saa modstridende og forvirret denne Lovgivning hidtil har været? Hvor let